

[Boeck-Hansen.]

Tiden kan tænkes iværksat“. Det bliver vist meget vanskeligt at afgøre, hvad man kunde tænke sig i saa Henseende, eller hvad man ikke kunde tænke sig. Men det er jo Beskæftigelsescentralen, der afgør noget saadant. I § 5 staar der udtrykkeligt, at hvis den ikke mener, at disse Arbejder kommer ind under Loven, kan de ikke iværksættes. Det maa altsaa være saadan, at selv Ministeriets Afgørelse kan underkendes, hvis Beskæftigelsescentralen mener noget andet. Men der er naturligvis meget Arbejde, som kan udføres i Henhold til denne Lov, som ellers ikke vilde blive udført, bl. a. ogsaa Arbejde, som kunde skønnes at være alt for kostbart i Forhold til den Nytte, det kan gøre. Jeg vil dog henstille, at man finder Arbejde, som til syvende og sidst er til en vis Nytte. Jeg hørte nok, det ærede Medlem Hr. Bomholt talte om Udhugst i Plantager o. lign., men det er vel egentlig Arbejde, der ellers ogsaa bliver udført. Jeg har da aldrig troet, at Hedeselskabets Plantager saadan groede sammen, jeg troede virkelig altid, de blev passet paa rigtig Maade. Men vi har altsaa stadig en ikke ringe Interesse for dette Lovforslag, ikke mindst for de Ungdomsforanstaltninger, som man tænker paa at faa gennemført. Vi har allerede sagt, at vi har Sympati for selve Princippet, for vi foretrækker altid Beskæftigelse for Lediggang.

§§ 6 og 7 skal jeg ikke opholde mig ved; det er nærmest rent administrative Ting, de omhandler.

Derimod er der Beskæftigelsestiden, som skal være 48 Timer. Om det nu er en rigtig Fordeling, at der skal arbejdes i mindst 28 Timer om Ugen og undervises i mindst 12 — det vil altsaa sige, at der kan drives Sport i højst 8 Timer —, ved jeg ikke. Jeg kunde tænke mig, at Arbejdet bliver vel nok 30 Timer om Ugen; saa er der altsaa kun 6 Timer tilbage til Sporten. Det kan meget godt være, det er tilstrækkeligt, men kunde man ikke stryge disse Begrænsninger mellem Undervisning og Sport og udelukkende understrege, hvor længe der skal arbejdes, og saa lade Resten ligge, saa at det rent administrativt blev bestemt, hvor mange af Undervisningstimerne der skulde gaa til Undervisning i Sport, idet jeg gaar ud fra, at denne Sport er under Tilsyn og under Vejledning af Lærere.

Vi kan meget godt tænke os, at en saadan Ungdomsbeskæftigelse kan gennemføres, og vi synes, at naar Samfundet har

Pligt til at underholde Folk, saa maa det ogsaa kunne paalægge dem at gøre et Arbejde. Langt hellere end det, vi tidligere har været ude for: at man har forbudt Folk at arbejde, vil vi gaa med til, at man paalægger dem at arbejde. Vi kan ogsaa være enige i, at der paa saadanne Arbejdsskoler, eller hvad man skal kalde dem, virkelig bliver bestilt noget, og at der bliver opretholdt en vis Disciplin. Den højtærede Minister udtalte, at hvis de arbejdsløse ikke fulgte en Skole paa fornuftig og forsvarlig Maade, kunde de risikere at faa Lov til at forlade Skolen og tillige, at de ingen Understøttelse vilde faa. Den højtærede Minister mente antagelig, at man hverken kunde faa Arbejdsløshedshjælp eller almindelig Socialhjælp. Skulde det for øvrigt ikke fremgaa direkte af Loven, hvad man mente i saa Henseende?

Men saa er der jo rigtignok disse Lønninger — det er i § 9. Vi kan ikke sige andet, end at vi har en ikke ringe Betænkelighed ved, at disse unge Mennesker i Alderen mellem 18 og 22 Aar skal have saa store Lønninger, som foreslaas dér. Vi kan forstaa, at de skal have 18 Kr. om Ugen til Kost og Logi og Smaafor nødenheder, men hvorfor vil man nu dele det? Hvorfor har man nu slaaet de Tal sammen paa den Maade? Hvorfor har man ikke sagt: Det er 14 Kr. om Ugen til Kost og Logi — det skal de have —, og saa kunde de 4 Kr. til Smaafor nødenheder være lagt paa deres Arbejdsvederlag; det er dog almindeligt, at Folk ogsaa køber deres Smaafor nødenheder for det, de tjener ved deres Arbejde. Saa var der kommet til at staa, at Arbejdsvederlaget skulde være 16—19 Kr. pr. Uge, og det skulde oven i Købet kunne stige helt op til 26 Kr. pr. Uge. Det vil svare til, hvad man har fremsat som Grundlag for Akkordberegninger, nemlig 40 Kr. pr. 30 Timer. Jeg gaar ud fra, at disse 40 Kr. pr. 30 Timer er den samlede Fortjeneste, altsaa Arbejdsvederlag og Vederlag for Kost og Logi tilsammen, men det vil altsaa betyde, at vedkommende unge Menneske faar en Arbejdsfortjeneste paa 1 Kr. 33 Øre pr. Time. Hvis det kun var Arbejdsvederlaget, der skulde stige til 40 Kr., vilde det jo blive langt mere, men jeg gaar ud fra, at det er det samlede Tal.

Naar man nu ved, at inden for Jernindustrien betales der unge Mennesker paa 18 Aar 80 Øre i Timen og dem paa 19 Aar 95 Øre — og man søger at fortsætte denne Skala, det vil sige, at de 20-aarige skulde have 1 Kr. i Timen —, saa synes man, at 1 Kr. 33 Øre er højt. Eller lad os se paa